

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MANUELA CAMPOSE SÁNCHEZ-BORDONY
přednesené dne 17. března 2016¹

Věc C-207/15 P

Nissan Jidosha KK

„Kasační opravný prostředek — Ochranná známka Společenství — Obrazová ochranná známka obsahující slovní prvek, CVTC“ — Částečné zamítnutí obnovy průzkumovým referentem“

1. Prostřednictvím tohoto kasačního opravného prostředku se společnost Nissan Jidosha KK (dále jen „Nissan“) domáhá zrušení rozsudku vydaného Tribunálem dne 4. března 2015 ve věci T-572/12, Nissan Jidosha v. OHIM (CVTC)² (dále jen „napadený rozsudek“).
2. Napadeným rozsudkem zamítl Tribunál žalobu, kterou podala Nissan proti rozhodnutí prvního odvolacího senátu Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (dále jen „OHIM“) ze dne 6. září 2012 (věc R 2469/2011-1), kterým bylo potvrzeno částečné zamítnutí žádosti o obnovu zápisu ochranné známky Společenství č. 2188118, CVTC, ze strany výše uvedeného orgánu.
3. Projednávaný kasační opravný prostředek se týká použití čl. 47 odst. 3 nařízení č. 207/2009 o ochranné známce Společenství³, jehož výklad Soudní dvůr zatím nepodal. Právní problém, který v projednávané věci vyvstal, je tedy nejen dosud neznámý, ale současně i velmi významný pro postupy obnovování ochranných známek, konkrétně pro vyjasnění režimu použitelných lhůt.

I – Právní rámec

A – Nařízení č. 207/2009 o ochranné známce

4. Článek 46 stanoví toto:

„Doba platnosti zápisu ochranné známky Společenství je deset let ode dne podání přihlášky. Zápis může být podle článku 47 obnoven, a to vždy na období deseti let.“

5. Článek 47 stanoví toto:

„1. Zápis ochranné známky Společenství se obnoví na žádost majitele ochranné známky nebo na žádost osoby jím výslovně zmocněné, pokud byly zaplacený poplatky.“

1 — Původní jazyk: španělština.

2 — EU:T:2015:136.

3 — Nařízení Rady (ES) ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. L 78, s. 1).

2. Úřad informuje majitele ochranné známky Společenství a osobu, která má v rejstříku zapsané právo k ochranné známce Společenství, o uplynutí doby platnosti zápisu, a to v přiměřeném předstihu. Neposkytnutí informace nezakládá odpovědnost úřadu.

3. Žádost o obnovu zápisu se podává ve lhůtě šesti měsíců, která uplyne posledním dnem měsíce, v jehož průběhu skončí doba ochrany. V této lhůtě musí být rovněž zaplacen poplatky. Žádost může být podána a poplatky zaplaceny ještě v dodatečné lhůtě šesti měsíců ode dne následujícího po dni uvedeném v první větě, za podmínky, že je v této dodatečné lhůtě zaplacen příplatek.

4. Je-li žádost podána nebo poplatky zaplacený pouze pro některé z výrobků nebo služeb, pro které je ochranná známka Společenství zapsána, je zápis obnoven pouze pro tyto výrobky nebo služby.

5. Obnovení zápisu nabývá účinku dnem následujícím po dni uplynutí doby platnosti zápisu. Zapisuje se do rejstříku.“

6. Článek 48 má toto znění:

„1. V zapsané ochranné známce nelze během doby platnosti zápisu ani při jeho obnovení provádět změny.

2. Pokud však ochranná známka obsahuje jméno a adresu majitele, může být na žádost majitele zapsána do rejstříku každá jejich změna, která se nedotkne podstatným způsobem totožnosti známky tak, jak byla původně zapsána.

3. Zveřejnění zápisu změny do rejstříku obsahuje vyobrazení změněné ochranné známky. Třetí osoby, jejichž práva mohou být změnou dotčena, mohou zápis této změny ve lhůtě tří měsíců od zveřejnění napadnout.“

7. Podle článku 50:

„1. Ochranné známky Společenství se lze vzdát ve vztahu ke všem výrobkům nebo službám, pro které byla zapsána, nebo k některým z nich.

2. Vzdání se oznamuje majitel ochranné známky úřadu písemně. Účinnosti nabývá až zápisem do rejstříku.

[...]“

B – *Prováděcí nařízení (ES) č. 2868/95*⁴

8. Za účelem upřesnění použití nařízení o ochranné známce bylo v roce 1995 přijato nařízení č. 2868/95, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 40/94⁵ o ochranné známce Společenství (dále jen „prováděcí nařízení“), jehož pravidlo 30 („Obnova zápisu“) stanoví toto:

„1. Žádost o obnovu zápisu musí obsahovat:

- a) jméno osoby, která žádá o obnovu;
- b) číslo zápisu ochranné známky Společenství, která má být obnovena;

4 — Nařízení Komise ze dne 13. prosince 1995 (Úř. věst. L 303, s. 1); naposledy změněné nařízením Komise (ES) č. 355/2009 ze dne 31. března 2009 (Úř. věst. L 109, s. 3). EurLex umožňuje přístup ke konsolidovanému znění.

5 — Předchůdce nařízení č. 207/2009 (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1).

- c) žádá-li se o obnovu pouze pro část výrobků a služeb, pro které je známka zapsána, uvedení těch tříd nebo těch výrobků a služeb, pro které se o obnovu žádá, nebo těch tříd nebo výrobků a služeb, pro které se o obnovu nežádá, uskupených podle tříd Niceské klasifikace, přičemž každá skupina má před sebou uvedeno číslo třídy této klasifikace, kam tato skupina výrobků nebo služeb patří, a je uvedena v pořadí tříd této klasifikace.

[...]

4. Je-li žádost o obnovu zápisu podána ve lhůtách stanovených v čl. 47 odst. 3 nařízení, ale nejsou splněny jiné podmínky pro obnovu zápisu stanovené v článku 47 nařízení nebo v těchto pravidlech, oznámí úřad žadateli zjištěné nedostatky.
5. Není-li žádost o obnovu zápisu podána nebo je-li podána po uplynutí lhůty uvedené v čl. 47 odst. 3 třetí větě nařízení nebo nejsou-li poplatky zaplacené nebo jsou-li zaplacené až po uplynutí příslušné lhůty nebo nejsou-li v této lhůtě odstraněny nedostatky, rozhodne úřad, že zápis zanikl, a sdělí to majiteli ochranné známky Společenství.

Nestačí-li zaplacené poplatky k pokrytí všech tříd výrobků a služeb, pro které se žádá o obnovu zápisu, k takovému rozhodnutí nedojde, je-li zřejmé, na kterou třídu nebo které třídy se mají vztahovat. Neexistují-li jiná kritéria, vezme úřad v úvahu třídy v pořadí podle klasifikace.

6. Stane-li se rozhodnutí vydané podle odstavce 5 pravomocným, vymaže úřad ochrannou známku z rejstříku. Výmaz nabývá účinku dnem následujícím po dni, kdy uplynula doba platnosti stávajícího zápisu.

[...]“

9. Změny nařízení o ochranné známce a prováděcího nařízení, které byly provedeny nařízením (ES) č. 2015/2424⁶ přijatým dne 16. prosince 2015⁷, nejsou na projednávaný případ použitelné *ratione temporis*.

6 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2424 ze dne 16. prosince 2015, kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 207/2009 o ochranné známce Společenství a nařízení Komise (ES) č. 2868/95, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 40/94 o ochranné známce Společenství, a zrušuje nařízení Komise (ES) č. 2869/95 o poplatcích placených Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (Úř. věst. L 341, s. 21).

7 — Ustanovení tohoto nařízení vstoupí v platnost až dne 23. března 2016. V každém případě však zásadně nemění články, které jsou relevantní pro vyřešení projednávaného kasačního opravného prostředku.

II – Skutečnosti předcházející sporu

10. Ze skutečností uvedených v napadeném rozsudku vyplývá, že dne 23. dubna 2001 podala Nissan k OHIM přihlášku k zápisu ochranné známky Společenství, která se týkala níže uvedeného obrazového označení:

11. Ochranná známka se měla vztahovat na výrobky spadající do tříd 7⁸, 9⁹ a 12¹⁰ Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957¹¹.

12. Dne 29. října 2003 zapsal OHIM ochrannou známku, která je předmětem projednávaného sporu, pro tři výše uvedené třídy výrobků.

13. Dne 27. září 2010 sdělil OHIM společnosti Nissan jakožto majitelce práv z ochranné známky a pro účely případné obnovy této ochranné známky, že se blíží datum uplynutí platnosti jejího zápisu (tj. 23. duben 2011).

14. Dne 27. ledna 2011 podala Nissan žádost o obnovu své ochranné známky, a to pouze pro zboží tříd 7 a 12.

15. Dopisem ze dne 9. května 2011 oznámil OHIM společnosti Nissan zaprvé, že zapsal do rejstříku obnovu její ochranné známky (dne 8. května 2011) pro výrobky třídy 7 a 12; zadruhé sdělil, že v souvislosti s toutéž ochrannou známkou vymazal z rejstříku výrobky třídy 9.

16. Prostřednictvím dopisů ze dnů 14. a 22. července 2011 a ze dne 1. srpna 2011 požádala Nissan OHIM, aby do obnovy její ochranné známky zahrnul i výrobky třídy 9.

17. Kancelář pro zápisy zamítla tuto žádost dne 26. srpna 2011. Její rozhodnutí potvrdilo Oddělení pro správu známek, které dne 28. září 2011 zamítlo žádost o zrušení, kterou proti tomuto rozhodnutí podala Nissan.

18. Nissan napadla rozhodnutí ze dne 28. září 2011 u odvolacího senátu OHIM, a sice dopisem ze dne 25. listopadu 2011 podle článků 58 až 64 nařízení č. 207/2009.

19. Odvolání podané společností Nissan odvolací senát rozhodnutím ze dne 6. září 2012¹² zamítl, neboť měl za to, že podáním (první) žádosti o obnovu ochranné známky pro výrobky tříd 7 a 12 se výše uvedená společnost ve smyslu článku 50 nařízení č. 207/2009 částečně, výslovně a jednoznačně vzdala obnovy této známky ve vztahu k výrobkům třídy 9, přičemž toto vzdání se má pro majitele ochranné známky účinky ode dne, kdy jej OHIM obdržel.

8 — Třída 7 zahrnuje: stroje a obráběcí stroje; motory (s výjimkou motorů pro pozemní vozidla), spojky a transmissní zařízení mimo ty, které jsou pro pozemní vozidla, zemědělské nástroje, kromě nástrojů poháněných ručně; líhně pro vejce; prodejní automaty.

9 — Třída 9 zahrnuje: přístroje a nástroje vědecké, námořní, geodetické, fotografické, filmové, optické, přístroje pro vážení, měření, signalizaci, kontrolu (inspekci), záchranu a přístroje pro vyučování; přístroje a nástroje pro vedení, přepínání, přeměnu, akumulaci, regulaci nebo řízení elektrického proudu; přístroje pro záznam, převod, reprodukci zvuku nebo obrazu; nosiče dat magnetické, záznamové disky záznamové disky; kompaktní disky, DVD a ostatní digitální záznamové nosiče; ústrojí pro přístroje na mince; pokladny registrační, kalkulačky, zařízení na zpracování dat, počítače; počítačový software; hasicí přístroje.

10 — Třída 12 zahrnuje: vozidla; dopravní prostředky pozemní, vzdušné nebo vodní.

11 — Tato dohoda byla změněna dne 28. září 1979.

12 — Věc R 2469/2011-1.

20. Odvolací senát dále uvedl, že tímto prohlášením o vzdání se, které je pro majitele ochranné známky závazné, bylo vyloučeno uplatnění dodatečné lhůty šesti měsíců, kterou stanoví čl. 47 odst. 3 nařízení č. 207/2009. S ohledem na to, že došlo k zápisu částečné obnovy a k jeho následnému oznámení dotyčné osobě, a rovněž s ohledem na skutečnost, že oba tyto akty zakládají účinky *erga omnes*, dospěl odvolací senát k závěru, že z důvodů právní jistoty není Nissan oprávněna vzít zpět rozhodnutí neobnovit ochrannou známku pro určité výrobky.

III – Napadený rozsudek

21. Dne 21. prosince 2012 podala Nissan žalobu k Tribunálu, jejímž prostřednictvím se domáhala zrušení rozhodnutí odvolacího senátu. Na podporu žaloby uplatnila jediný žalobní důvod vycházející z porušení článků 47 a 50 nařízení č. 207/2009.

22. Rozsudkem ze dne 4. března 2015 Tribunál žalobu společnosti Nissan zamítl. Přestože měl Tribunál za to, že se odvolací senát dopustil právního omylu tím, že postavil nepodání žádosti o obnovu na roveň prohlášení o vzdání se¹³, odmítl neplatnost napadeného rozhodnutí, neboť měl za to¹⁴, že použití článku 47 nařízení č. 207/2009 vede k témuž řešení, jaké uplatnil OHIM a posléze potvrdil jeho odvolací senát.

23. Tribunál je toho názoru, že dodatečná lhůta, kterou zavádí čl. 47 odst. 3 (tj. lhůta šesti měsíců ode dne následujícího po dni, kdy skončila doba ochrany ochranné známky)¹⁵ má ve vztahu k počáteční lhůtě mimořádnou povahu. Znění ani systematika odstavce 3 nenasvědčují tomu, že by bylo možné podávat následné žádosti o částečnou obnovu. Zvláště použití výrazu „a falta de ello“ („nedojde-li k tomu“) značí, že se jedná o mimořádnou lhůtu, kterou nelze uplatnit v případech, že byla žádost o obnovu podána v řádné lhůtě. Vzhledem k tomu, že částečná obnova má účinky *erga omnes*, počínaje dnem, kdy skončilo předchozí období platnosti, brání zásada právní jistoty dalšímu podávání žádostí o obnovu.

24. A konečně Tribunál zamítl jako nepodložené ostatní argumenty, jež uvedla Nissan na podporu žaloby, jejichž prostřednictvím tato společnost tvrdila, že: a) byl porušen článek 5a Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví¹⁶ a článek 17 Listiny základních práv Evropské unie¹⁷; b) odstranění výrobků třídy 9 z jejího práva z ochranné známky představuje protiprávní změnu, která je v rozporu s článkem 48 nařízení č. 207/2009; c) rozhodnutí obnovit ochrannou známku výlučně pro výrobky tříd 7 a 12 bylo přijato předčasně; a d) následné žádosti o obnovu byly v předchozích rozhodnutích OHIM přijaty¹⁸.

IV – Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

25. Kasační opravný prostředek, který podala Nissan, byl doručen kanceláři Soudního dvora dne 4. května 2015 a vyjádření, které podal OHIM, dne 19. srpna 2015.

13 — Body 27 až 30 napadeného rozsudku. Vzhledem k tomu, že tento bod není předmětem diskuse v tomto řízení o kasačním opravném prostředku, postačí uvést pouze to, že Tribunál vycházel ve svých úvahách ze tří předpokladů: a) majitel ochranné známky nepodal písemně žádné prohlášení o vzdání se, jak požaduje článek 50 nařízení č. 207/2009; b) ani formulář pro obnovu neobsahuje žádné výslovné prohlášení o vzdání se, které by se týkalo neuvedených tříd výrobků; a c) v případě společnosti Nissan nemůže být vzdání se vyvozeno z formuláře, neboť jej nevyplňoval sám podnik, který je majitelem ochranné známky, nýbrž jeho zástupce, což je v rozporu s ustanoveními obsaženými v článku 50.

14 — Body 38 až 43 napadeného rozsudku.

15 — Podle článku 46 nařízení č. 207/2009 je tato doba deset let ode dne podání původní přihlášky (viz bod 4 tohoto stanoviska).

16 — Pařížská úmluva na ochranu průmyslového vlastnictví ze dne 20. března 1883, naposledy revidovaná ve Stockholmu dne 14. července 1967 a změněná dne 28. září 1979; české znění je dostupné na následující internetové adrese: <https://www.upv.cz/cs/pravni-predpisy/mezinarodni/mezinarodni-smlouvy-spravovane-wipo.html>.

17 — Odkazuje přitom na rozsudek Eurohypo v. OHIM (EUROHYPO) (T-439/04; EU:T:2006:119, bod 21).

18 — Body 45 až 50 napadeného rozsudku.

26. Replika ani duplika ve smyslu čl. 175 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora nebyly předloženy.

27. Nissan, jakožto účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek, navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek, jakož i rozhodnutí prvního odvolacího senátu ze dne 6. září 2012, a uložil OHIM náhradu nákladů řízení. Na svou obhajobu uvádí dva důvody, z nichž první vychází z porušení článku 47 nařízení č. 207/2009 a druhý z porušení článku 48 téhož nařízení.

28. OHIM navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil společnosti Nissan náhradu nákladů řízení.

29. Jednání se nekonalo, neboť žádný z účastníků řízení nepodal návrh v tomto smyslu.

V – Přezkum kasačního opravného prostředku

A – K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícímu z porušení článku 47 nařízení č. 207/2009

1. Argumenty účastníků řízení

30. Prostřednictvím prvního důvodu kasačního opravného prostředku vytýká Nissan Tribunálu, že porušil článek 47 nařízení č. 207/2009, když měl za to, že odstavec 3 tohoto článku vylučuje následné žádosti o částečnou obnovu. Dodává, že k takovému jednání mohou majitele ochranné známky vést legitimní důvody, například: a) vyhnout se případným zbytečným finančním výdajům týkajícím se určitých tříd výrobků a služeb, které jej z pohledu ochrany jeho ochranné známky mohou přestat zajímat; b) převést před ukončením dodatečné lhůty ochrannou známku na třetí osobu, a to v souvislosti s třídami, o jejichž obnovu zprvu nežádal; a c) opravit chyby v předchozí žádosti o částečnou obnovu.

31. V rozporu s kritériem, jež uplatnil Tribunál¹⁹, se Nissan domnívá, že neexistují žádné důvody, z nichž by měl být článek 47 nařízení č. 207/2009 vykládán v tom smyslu, že vylučuje následné žádosti o částečnou obnovu. Doslovné znění tohoto článku nebrání obnově ochranné známky prostřednictvím několika žádostí. Zaprvé má za to, že dodatečná lhůta začíná plynout v případě, že nedojde k žádnému podání žádosti o obnovu, nebo že v počáteční lhůtě pro obnovu nejsou zaplaceny poplatky. Tribunál tyto dvě možnosti nevzal v úvahu, neboť v bodě 38 napadeného rozsudku prohlásil, že tuto dodatečnou lhůtu lze uplatnit pouze v případě, že během první lhůty nebyla podána žádná žádost o obnovu.

32. Výklad podaný Tribunálem by kromě toho znamenal, že dodatečná lhůta by byla upřena těm majitelům ochranných známek, kteří se snaží dodržet počáteční lhůtu (čl. 47 odst. 3 první věta), a zvýhodnění by byli ti majitelé, kteří mohou zaplatit příplatek za dodatečnou lhůtu.

33. Zadruhé Nissan tvrdí, že žádosti o částečnou obnovu ochranné známky (pro určité výrobky) nelze vyřizovat jakožto žádosti o zrušení téže ochranné známky pro ostatní výrobky. V takovémto případě by totiž byla žádost o částečnou obnovu postavena na roveň vzdání se, právnímu institutu, který upravuje článek 50 nařízení č. 207/2009. Přestože Tribunál správně vyloučil, že v projednávané věci došlo ke vzdání se²⁰, jeho výklad článku 47 vede k témuž omylu, tentokrát však v jiné podobě.

¹⁹ — Body 38 a 39 napadeného rozsudku.

²⁰ — Jednou z podmínek, jejichž splnění je nutné k tomu, aby mohlo být vzdání se přijato, patří zejména to, že majitel musí písemně vyjádřit úmysl vzdát se svého práva.

34. Zatřetí a znovu v rozporu s kritériem, jež uplatnil Tribunál²¹, se Nissan domnívá, že v okamžiku, kdy majitelé jasným a jednoznačným způsobem podávají žádosti o částečnou obnovu, nepředpokládají, že jejich následně podané žádosti by byly zamítnuty. Uvádí dva příklady předchozí správní praxe OHIM, kdy došlo k vyhovění následně podaným žádostem o částečnou obnovu. Tyto dva příklady posilují přesvědčení majitelů ochranných známek, že existuje možnost postupného podávání žádostí o obnovu. Poukazuje rovněž na pravidlo 30 prováděcího nařízení, jehož odstavec 5 podle jejího mínění umožňuje, aby byly poplatky za obnovu zaplacený pouze za část požadovaných tříd. Během dodatečné lhůty pak může majitel ochranné známky podle vlastního uvážení zaplatit poplatky za ostatní třídy, což nasvědčuje tomu, že následným žádostem o částečnou obnovu nic nebrání.

35. A konečně začtvrté Nissan tvrdí, že právní jistoty, ve smyslu překážky, která brání následným žádostem o částečnou obnovu v případě, že první žádost o obnovu již byla přijata a zapsána (bod 40 napadeného rozsudku), se lze dovolávat výlučně v situaci, kdy OHIM, tak jako v projednávané věci, přijme a zapíše své rozhodnutí týkající se žádosti o částečnou obnovu ještě před uplynutím dodatečné lhůty. Nissan je toho názoru, že i takovýmto rozhodnutím jsou zmíněné žádosti postaveny na roveň částečnému vzdání se ochranné známky.

36. OHIM zastává názor, že projednávaný kasační opravný prostředek je nepodložený, neboť způsob, jakým Tribunál vyložil a použil články 47 a 48 nařízení č. 207/2009, je správný.

37. Ve shodě s bodem 38 napadeného rozsudku přitom tvrdí, že v souladu s prvními dvěma větami čl. 47 odst. 3 musí být žádost o obnovu běžně podána v přiměřené době, a sice během počáteční lhůty šesti měsíců předcházejících dni ukončení rejstříkové ochrany ochranné známky. Podání žádosti o obnovu během dodatečné či mimořádné lhůty, která trvá dalších šest měsíců, představuje výjimku.

38. První z argumentů, které podle mínění OHIM potvrzují jeho hypotézu o mimořádné povaze obnovy během dodatečné lhůty, se týká samotné struktury článku 47, v níž se odráží dialektický protiklad „pravidlo/výjimka“; druhý vychází z doslovného znění daného ustanovení, v němž je na počátku věty použit výraz „nedojde-li k tomu“²²; třetí poukazuje na okolnost, že obnovení uskutečněné během této lhůty je podmíněno zaplacením příplatku ve výši 25 % poplatku, a to v maximální výši 1 500 eur²³; a čtvrtý se týká záporného dopadu na evropský systém ochranných známek, který by vyplýval z připuštění částečné obnovy během dodatečné lhůty, se zpětným účinkem zápisu²⁴, neboť zápis do rejstříku by v takovýchto případech neodrážel zcela přesně stupeň ochrany, který byl dané ochranné známce přiznán, což by bylo zdrojem právní nejistoty.

39. S ohledem na výše uvedené se OHIM domnívá, že čl. 47 odst. 3 nařízení č. 207/2009 nebyl napadeným rozsudkem porušen. Tribunál toto ustanovení použil správně, když konstatoval, že pokud je žádost o úplnou obnovu podána jasným a jednoznačným způsobem během počáteční lhůty a v souladu s oběma prvními větami zmíněného ustanovení, použití třetí věty téhož ustanovení je vyloučeno. Tentýž závěr platí podle názoru OHIM i v případě, že je o obnovu požádáno pouze v souvislosti s některými z výrobků a služeb chráněných ochrannou známkou: podání takovéto žádosti nemůže spadat do působnosti třetí věty, neboť nepředstavuje případ, který lze považovat za nepodání žádosti („nedojde-li k tomu“).

21 — Bod 49 napadeného rozsudku.

22 — OHIM odkazuje rovněž na další jazyková znění nařízení č. 207/2009, v nichž je toto hledisko zjevné, a to konkrétně na anglické a francouzské znění.

23 — OHIM odkazuje na čl. 2 odst. 16 nařízení Komise (ES) č. 2869/95 ze dne 13. prosince 1995 o poplatcích placených Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (Úř. věst. L 303, s. 33).

24 — Podle čl. 47 odst. 5 nařízení č. 207/2009.

40. OHIM tvrdí, že podle čl. 47 odst. 4 nařízení č. 207/2009 může být ochranná známka obnovena výlučně pro ty výrobky či služby, které jsou v příslušné žádosti výslovně uvedeny. Z posledně jmenovaného pravidla vyvozuje závěr, že majitel ochranné známky tím, že žádá o obnovu pouze pro některé ze zapsaných výrobků či služeb, současně prohlašuje nebo implicitně uznává, že si nepřeje rozšířit ochranu i na zbývající výrobky či služby. Výše uvedený závěr nelze podle tvrzení OHIM vykládat v tom smyslu, že žádosti o částečnou obnovu jsou vyřizovány jakožto částečné vzdání se ve smyslu článku 50 nařízení č. 207/2009.

41. OHIM je toho názoru, že pokud žádost splňuje požadavky vyplývající z prvních dvou vět čl. 47 odst. 3 nařízení č. 207/2009, druhá věta odstavce 5 téhož článku mu ukládá povinnost zapsat obnovení do rejstříku, aniž se čeká na ukončení dodatečné lhůty. Požadavky týkající se zajištění právní jistoty brání tomu, aby bylo od příslušných orgánů či od veřejnosti žádáno, aby počítaly s případným pozdějším rozšířením již částečně obnovené ochranné známky na další výrobky a služby, pro něž nebyla obnova výslovně požadována.

42. A konečně se OHIM domnívá, že důvody, jimiž Nissan odůvodňuje, že by majitel ochranné známky mohl mít zájem na tom, aby v souvislosti s některými výrobky či službami pozdržel podání žádosti o obnovu, nejsou pro účely výkladu sporného ustanovení relevantní.

2. Analýza důvodu

a) Úvodní poznámky a nástin

43. Projednávaný kasační opravný prostředek odhaluje rozpor mezi dvěma možnými způsoby, jak lze chápat postup obnovy ochranných známek Společenství, má-li být rozhodnuto o přípustnosti následných žádostí o částečnou obnovu ve světle čl. 47 odst. 3 nařízení č. 207/2009.

44. První z těchto způsobů, který prosazuje OHIM ve shodě s Tribunálem, vychází z výkladu zmíněného postupu, který bychom mohli označit za „striktní“. Majitel ochranné známky, jejíž platnost má být vbrzku ukončena, může tuto známku obnovit výhradně prostřednictvím jediného úkonu, tj. řádného vyplnění jediného formuláře a jeho zaslání OHIM ve lhůtě stanovené pro obnovu (ať již počáteční či dodatečné). Kromě toho je povinen zaplatit poplatky, které s tímto postupem souvisí. Byl-li zmíněný postup dodržen, OHIM zapíše žádost o obnovu do rejstříku, a to v souvislosti s výrobky a službami uvedenými ve formuláři.

45. Druhý z výše uvedených přístupů, který hájí Nissan (a jímž se zřejmě řídil i OHIM v některých starších rozhodnutích)²⁵, vychází z toho, že neexistují žádné právní překážky podávání žádostí o částečnou obnovu v různých okamžicích, pokud se tak stane ve stanovených lhůtách a po zaplacení poplatků. Podle tohoto přístupu čl. 47 odst. 3 nařízení č. 207/2009 připouští „dynamičtější“ způsob výkladu, podle něhož toto ustanovení přiznává majiteli ochranné známky určitou míru pružnosti v tom, že si může zvolit, zda obnoví rejstříkovou ochranu svého označení pro všechny výrobky či služby, jichž se tato ochrana předtím týkala, nebo pouze pro některé z nich, přičemž toto rozhodnutí může vyjádřit opakovaným podáním dvou či více žádostí v zákonem stanovené lhůtě.

46. Soudnímu dvoru tedy přísluší, aby se rozhodl pro jeden ze dvou sporných přístupů a objasnil působnost sporného ustanovení. Vzhledem k tomu, že se jedná o zatím neposuzovaný právní problém, nelze jej vyřešit s pomocí precedentů vyplývajících z judikatury, nýbrž je namístě použít tradiční výkladová kritéria s přihlédnutím ke zvláštnostem vyplývajícím z unijního práva.

25 — V bodě 50 napadeného rozsudku Tribunál uznal existenci těchto administrativních precedentů, avšak následně uvedl, že jimi není vázán.

47. Má-li být kasační opravný prostředek podaný společností Nissan řádně vyřešen, musí být přezkoumány dva hlavní pilíře, o něž se opírají argumenty vznesené Tribunálem: 1) mimořádná povaha dodatečné lhůty, která brání dodatečným žádostem o obnovu, a 2) nezbytné zajištění právní jistoty po provedení zápisu první žádosti o obnovu. Tuto linii argumentů proto zachovám i v rámci své analýzy.

b) K postupu obnovy a zejména k mimořádné povaze dodatečné lhůty

48. Podle názoru Tribunálu²⁶ lze z doslovného znění čl. 47 odst. 3 nařízení č. 207/2009 a zejména z výrazu „nedojde-li k tomu“ vyvodit závěr, že po ukončení počáteční lhůty lze o obnovu požádat pouze v případě, že ve zmíněné lhůtě nebyla podána žádná žádost v takovémto smyslu. O obnovu je tedy v zásadě třeba žádat během počáteční lhůty a pouze výjimečně během dodatečné lhůty. Posledně jmenovaná možnost je proto přípustná pouze pod podmínkou, že během počáteční lhůty nedošlo k žádnému podání žádosti.

49. Nissan tento argument Tribunálu zpochybňuje a já se domnívám, že právem.

50. Tribunál vykládá dotčené ustanovení doslovně, přičemž klade důraz na výraz „nedojde-li k tomu“, který podle jeho názoru odkazuje na okolnost, že během „řádne lhůty“ nedošlo k podání žádosti o obnovu, v důsledku čehož se použije odstavec 3.

51. Použití tohoto výkladového kritéria se nicméně opírá pouze o některá jazyková znění článku 47 nařízení č. 207/2009, a nezohledňuje celkový pohled vyplývající ze znění tohoto článku v jiných úředních jazycích Unie. Výraz „nedojde-li k tomu“ nebo jeho obdobu nalezneme ve francouzském²⁷, anglickém²⁸, španělském²⁹ a italském³⁰ znění a naopak vůbec jej nenalezneme přinejmenším v německém³¹, portugalském³² a nizozemském³³ znění, mám-li jmenovat pouze několik příkladů.

52. Podle judikatury Soudního dvora, která je dostatečně známá, „[...] nemůže formulace použitá v jedné z jazykových verzí ustanovení unijního práva sloužit jako jediný základ pro výklad tohoto ustanovení ani jí nemůže být v tomto ohledu přiznána přednostní povaha vzhledem k jiným jazykovým verzím. Ustanovení unijního práva musí být totiž vykládána a používána jednotně na základě znění vypracovaných ve všech jazycích Unie. V případě rozdílů mezi různými jazykovými verzemi určitého ustanovení musí být toto ustanovení vykládáno podle celkové systematiky a účelu právní úpravy, jejíž část tvoří“³⁴.

53. Výše uvedená okolnost však sama o sobě nepostačuje k vyjasnění, zda se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení. Z judikatury uvedené v předchozím bodě vyplývá, že zjištěné rozdíly ve znění sporného ustanovení obsaženého v unijním právním předpisu mohou nanejvýš vyloučit uplatnění doslovného výkladu na daný konkrétní případ³⁵, což znamená, že je namístě uplatnit systematický a teleologický výklad.

26 — Bod 38 napadeného rozsudku.

27 — „À défaut“.

28 —

„Failing this“.

29 —

„A falta de ello“.

30 —

„In caso contrario“.

31 — „Der Antrag und die Gebühren können noch innerhalb einer Nachfrist von sechs Monaten [...] eingereicht oder gezahlt werden [...]“.

32 — „O pedido pode ainda ser apresentado e as taxas pagas num prazo suplementar de seis meses [...]“.

33 — „De indiening van de aanvraag en de voldoening van de taksen kunnen nog binen een extra termin van zes maanden [...]“.

34 — Rozsudky Institute of the Motor Industry (C-149/97, EU:C:1998:536, bod 16), Kurcums Metal (C-558/11, EU:C:2012:721, bod 48), a GSV (C-74/13, EU:C:2014:243, bod 27).

35 — Právě takovýto konkrétní dopad vyplývající ze zvláštní povahy unijního práva jsem měl na mysli v bodě 46.

54. I když Tribunál vyvodil z výrazu „nedojde-li k tomu“ závěr, že druhá lhůta pro obnovu má ve vztahu k první lhůtě povahu výjimky, zjištěné jazykové rozdíly brání *eo ipso* tomu, aby se mělo za to, že doslovné znění čl. 47 odst. 3 nařízení č. 207/2009 přiznává druhé lhůtě povahu „výjimky“.

55. Výraz, který obsahují výše uvedená jazyková znění (mimo jiné francouzské, španělské, anglické a italské znění) nemá dokonce ani jednotný význam, jaký mu zřejmě přikládá napadený rozsudek, a připouští, že druhé období může být považováno za alternativu k prvnímu, což nijak nenarušuje jeho smysl.

56. Dokonce, ani pokud bychom měli za to, že čl. 47 odst. 3 zavádí „pravidlo“, podle něhož žádosti o obnovu musí být podávány v počáteční lhůtě šesti měsíců, nelze z odkazu na dodatečnou lhůtu vyvodit žádnou podmínku, která by umožnila vymezit situace, v nichž by tato lhůta mohla být považována za mimořádnou. Jediným prvkem, který od sebe tyto dvě lhůty skutečně odlišuje, je příplatek, který je uplatňován v rámci druhé lhůty.

57. Znamená to tedy, že ze znění, jež obsahují výraz „nedojde-li k tomu“ nebo jeho období, nelze vyvodit zcela jednoznačný závěr, že následné žádosti o částečnou obnovu musí být automaticky zamítnuty. Mám určité podezření, že pokud je ve sporném ustanovení spatřován zákaz takového druhu, vede k takovému názoru daleko spíše projekce výše popsaného „striktního“ přístupu do tohoto právního předpisu, k níž dochází zřejmě pouze bezděčně, než logická dedukce vycházející z výkladu zmíněného ustanovení.

58. Ani z pohledu systematického výkladu nařízení č. 207/2009 nemohu dospět k závěru, že následné žádosti o částečnou obnovu jsou zakázány, ba právě naopak. OHIM se dovolává čl. 47 odst. 4 a 5 nařízení č. 207/2009 a Nissan v opačném smyslu pravidla 30 odst. 5 prováděcího nařízení. Domnívám se nicméně, že žádným z těchto argumentů nelze z hlediska systematiky vyřešit problém týkající se čl. 47 odst. 3 nařízení č. 207/2009.

59. Pokud jde o čl. 47 odst. 4 nařízení č. 207/2009, toto ustanovení si neklade za cíl omezit žádosti o obnovu pouze na jednu a nepřispívá ani k tomu, aby to vyplývalo z odstavce 3. Jeho cílem je pouze stanovit s ohledem na dispoziční zásadu³⁶ a zásadu shody³⁷, že pokud podá majitel platné ochranné známky žádost v tomto smyslu (a zaplatí příslušný poplatek), OHIM obnoví zápis výrobků či služeb, jichž se žádost o obnovu týkala. Jedná se tedy o pouhé upozornění určené všem zainteresovaným osobám, jemuž je přiznána určitá právní síla a jež tyto osoby vybízí, aby při podávání svých žádostí o obnovu prokázaly požadovanou míru úsilí a přesnosti. Současně určuje také způsob, jakým má OHIM k takovýmto žádostem přistupovat. Nevyjadřuje se v žádném smyslu k přípustnosti či k zakazu následných žádostí.

60. Přestože OHIM tvrdí opak, čl. 47 odst. 5 nařízení č. 207/2009 neukládá tomuto orgánu povinnost provést zápis obnovy ještě před ukončením dodatečné lhůty. Stanoví sice, že obnovení zápisu nabývá účinku dnem následujícím po dni uplynutí doby platnosti zápisu, avšak výlučně s cílem vysvětlit, že období platnosti ochranné známky v délce deseti let není obnovením zápisu ani zkráceno (v případě, že byla žádost podána před dnem, kdy uplynula doba platnosti), ani nepřiměřeně prodlouženo (v případě, že je zápis z jakéhokoliv důvodu proveden až po tomto dni). Jinými slovy, úmyslem normotvůrce bylo zaručit, že ochrana zapsané ochranné známky bude zachována bez přerušení počínaje dnem následujícím po dni uplynutí doby její platnosti, a to bez ohledu na to, v jakém okamžiku byl proveden zápis obnovy.

36 — Tato zásada, podle níž lze rozhodovat pouze na návrh účastníků řízení, patří mezi nejtýpější zásady, jimiž se řídí právo ochranných známek.

37 — Zásada shody (nebo procesní soudržnosti) ukládá povinnost rozhodovat o návrzích v té podobě, v jaké byly předloženy, a nerozhodovat *ultra petita*.

61. Článek 47 odst. 5 nařízení č. 207/2009 se tedy týká výlučně přísného dodržení délky rejstříkové ochrany, tj. deset let bez přerušení u každého zápisu. Jedním z jeho cílů je zamezit tomu, aby byla jakýmkoliv prodloužením při vyřizování žádostí o obnovu narušena nepřetržitá rejstříková ochrana ochranné známky. Znamená to, že neukládá OHIM žádnou povinnost provést zápis obnovy ještě před ukončením dodatečné lhůty, jak tvrdí zmíněný úřad.

62. Co se týče pravidla 30 odst. 5 prováděcího nařízení, jehož se dovolává Nissan na podporu svého tvrzení, nedomnívám se, že by toto ustanovení mohlo být použito jako argument podporující či vylučující následné žádosti o částečnou obnovu. Toto pravidlo zahrnuje především případy (nepodání žádosti nebo podání žádosti až po uplynutí mimořádné lhůty, nezaplacení poplatků, neodstranění zjištěných nedostatků), v nichž je OHIM povinen rozhodnout, že zápis zanikl. Následně uvádí pokyny pro případ, že by zaplacené poplatky nestačily „k pokrytí všech tříd výrobků a služeb, pro které se žádá o obnovu zápisu“, což představuje situaci, v níž není OHIM povinen rozhodnout o zániku zápisu, „je-li zřejmé, na kterou třídu nebo které třídy se mají vztahovat“. Žádné z výše uvedených ustanovení podle mého názoru nepředpokládá, že by měla být možnost podávat následné žádosti povolena či vyloučena.

63. Přestože nejsem přesvědčen o tom, že systematický výklad by mohl vnést do řešení projednávaného sporu určité světlo, s ohledem na výše uvedené je možné, že čl. 47 odst. 3 nařízení č. 207/2009 by měl být posuzován v souvislosti s povinností informovat majitele ochranné známky Společenství o blížícím se uplynutí doby platnosti ochrany přiznané jeho označení, kterou OHIM ukládá odstavec 2 téhož článku. Vzhledem k tomu, že odstavec 2 stanoví, že „[n]eposkytnutí informace nezakládá odpovědnost [OHIM]“, se zdá logické, že zdvojením počáteční lhůty chtěl normotvůrce dosáhnout určitého zmírnění striktního postupu, který by mohl vést ke zrušení zápisu ochranných známek bez předchozího upozornění na ukončení doby jejich platnosti. Skutečnost, že OHIM je zproštěn odpovědnosti za neposkytnutí takového upozornění, je do určité míry kompenzována poskytnutím dodatečné lhůty majitelům ochranné známky, kteří mají dalších šest měsíců na to, aby si sami povšimli, že se blíží ukončení platnosti jejich chráněných označení, a následně reagovali.

64. Při použití doslovného a systematického výkladu tedy nelze v žádném případě dospět k závěru, že dotčené ustanovení by mohlo být vykládáno v tom smyslu, že zakazuje následné žádosti o částečnou obnovu. Je tedy namístě řídit se teleologickým kritériem a rovněž funkcí, kterou plní postupy obnovy ochranných známek Společenství. Je-li v rámci těchto postupů uložena povinnost dodržet určité náležitosti a lhůty, cílem není vystavit majitele ochranných známek obtížně srozumitelné zátěži, nýbrž poskytnout jim za jednotných a přehledně stanovených podmínek možnost prodloužení lhůty, v níž budou ochranné známky požívat ochrany.

65. Úkol, který má v této oblasti plnit nařízení č. 207/2009, spočívá v podpoře následného obnovování již zapsaných rozlišovacích označení na desetiletá období, a to vzhledem k jejich hospodářskému významu pro činnost podniků, jež jsou jejich majiteli a současně i držiteli vlastnických práv k některým označením. Můžeme tak lépe pochopit důvody, z nichž byly zavedeny dvě po sobě jdoucí lhůty a z nichž unijní normotvůrce přiznává majiteli ochranné známky možnost, aby v poslední instanci a po uplynutí obou těchto lhůt (řádné i dodatečné) podal následně žádost o obnovení svých práv, za předpokladu, že byly splněny podmínky stanovené článkem 81 nařízení č. 207/2009 (navrácení do původního stavu).

66. Při výkladu čl. 47 odst. 3 nařízení č. 207/2009 je tedy třeba vycházet z předpokladu, že toto ustanovení má v rámci mezí stanovených právními předpisy umožnit obnovování ochranných známek Společenství. Obdobně jako je tomu v případě zásady *pro actione* (nebo *favor actionis*), kterou se zpravidla řídí soudní řízení a k níž se přihlíží, vzniknou-li pochyby v oblasti výkladu, i tuto zásadu lze vztáhnout na správní řízení, jejichž účelem je umožnit zainteresovaným osobám, aby na vlastní žádost dosáhly obnovení platnosti rejstříkových zápisů na další období.

67. Postoj OHIM – podpořený Tribunálem – by byl z výše uvedeného hlediska přípustný pouze v případě, že by z článku 47 nařízení č. 207/2009 jasně vyplýval jednoznačný zákaz opakovaného podávání žádostí o obnovu. Vzhledem k tomu, že takovýto zákaz neexistuje, neshledávám žádnou právní překážku, která by bránila podání dvou žádostí, které, tak jako v projednávané věci, upřesňují dotčené výrobky a služby, a to každá zvlášť a ve vzájemné návaznosti, za předpokladu, že budou dodrženy stanovené lhůty a zaplacený poplatky i příplatky.

68. Znamená to tedy, že čl. 47 odst. 3 nařízení č. 207/2009 poskytuje majiteli již zapsané ochranné známky na její obnovení ve skutečnosti lhůtu jeden rok rozdělenou na dvě šestiměsíční období, přičemž tato lhůta začíná plynout šest měsíců před posledním dnem měsíce, v němž je ukončena doba ochrany, a končí uplynutím šesti měsíců od výše uvedeného dne. Ani okolnost, že je lhůta rozdělena do dvou období, které se od sebe vzájemně liší pouze příplatkem stanoveným pro žádosti podané ve druhé lhůtě, ani znění daného ustanovení či jeho systematika nebrání podávání následných žádostí o částečnou obnovu, zejména pokud upřesňují zboží a služby, jichž se má tato obnova týkat.

c) K právní jistotě v řízení o obnově

69. Nissan zpochybňuje posouzení provedené Tribunálem³⁸, podle něhož je podání žádosti o částečnou obnovu, která doplňuje předchozí žádost, v rozporu se zásadou právní jistoty, pokud byla první žádost již zapsána do rejstříku. V bodě 41 napadeného rozsudku se zdůrazňuje nutnost zaručit, počínaje dnem, který následuje po dni ukončení platnosti ochranné známky, právní jistotu, a to vzhledem k tomu, že zápis obnovy do rejstříku zakládá účinky *erga omnes*.

70. I v tomto ohledu souhlasím s kasačním opravným prostředkem společnosti Nissan. Jak jsem již předeslal³⁹, z čl. 47 odst. 5 nařízení č. 207/2009 nevyplývá pro OHIM žádná povinnost zapsat obnovu do rejstříku ještě před ukončením dodatečné lhůty. Pro případ nějakého prodlení, ať již způsobeného nezbytným odstraněním nedostatků⁴⁰ nebo jinými důvody bránícími rychlému provedení zápisu ještě před ukončením dodatečné lhůty, musí být umožněno, aby byla prostřednictvím poznámky v rejstříku obnova pozdržena do doby, než bude zjištěný problém vyřešen.

71. V souvislosti se zásadou právní jistoty by podle mého mínění mělo být navíc připomenuto, že z mnohých ustanovení nařízení č. 207/2009 i prováděcího nařízení vyplývá, že cílem normotvůrce je zajistit, aby zápis ochranných známek odpovídal skutečnosti. Touto myšlenkou se jednoznačně řídí mechanismy, jejichž účelem je odstranit rozdíly mezi skutečným stavem ochrany, která je poskytována majiteli ochranné známky, a způsobem, jakým byla tato ochrana zanesena do rejstříku. Pravidlo 30 odst. 4 prováděcího nařízení ukládá OHIM povinnost oznámit žadateli o obnovu zápisu nedostatky zjištěné v jeho žádosti; čl. 26 odst. 2 nařízení č. 207/2009 s určitými omezeními umožňuje změnit přihlášku ochranné známky dokonce i po jejím zveřejnění; a článek 81 posledně jmenovaného nařízení stanoví, že pokud majitel ochranné známky nebyl schopen dodržet lhůtu, může při splnění určitých podmínek požádat o to, aby mu jeho práva byla v plném rozsahu navrácena.

72. Jediný důvod vznesený Tribunálem, který se týká právní jistoty, se mi tedy s ohledem na výše uvedené nejeví jako přesvědčivý; podle mého názoru naopak potvrzuje, že příčina právní nejistoty, na kterou Tribunál poukazuje, tkví právě v jednání OHIM, který nepočkal s provedením zápisu žádosti o obnovu na uplynutí dodatečné lhůty. Příčinou zamítnutí následné žádosti o částečnou obnovu s cílem zabránit vzniku právní nejistoty, bylo tedy v konečném důsledku právě „automatické“ a unáhlené vyřízení zápisu této žádosti ze strany OHIM.

38 — Bod 40 napadeného rozsudku.

39 — Bod 61 tohoto stanoviska.

40 — Viz pravidlo 30 odst. 4 prováděcího rozhodnutí.

73. Nissan nadto tvrdí⁴¹, že v projednávaném případě uhradila již zpočátku veškeré poplatky k pokrytí nákladů na obnovu všech tří tříd chráněných její ochrannou známkou, což mělo vést OHIM k tomu, aby ověřil, zda je podaná žádost úplná. Přestože tento údaj nelze v řízení o kasačním opravném prostředku zohlednit, neboť nebyl uveden v napadeném rozsudku, odpůrce jej výslovně nezpochybil.

74. S ohledem na výše uvedené úvahy mám za to, že první důvod kasačního opravného prostředku je z právního hlediska podložený, a je tedy namístě jej přijmout. Z toho vyplývá, že napadený rozsudek musí být zrušen.

75. Přestože se vzhledem k přijetí prvního důvodu kasačního opravného prostředku jeví analýza druhého důvodu nadbytečná, nastíním v následujících bodech velmi stručné pojednání, které je podle mého mínění v této souvislosti namístě, pro případ, že by Soudní dvůr první důvod kasačního opravného prostředku zamítl.

B – Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícímu z porušení článku 48 nařízení č. 207/2009.

1. Argumenty účastníků řízení

76. Nissan je toho názoru, že částečná obnova, jejíž zápis OHIM provedl, která zrušila ochranu výrobků třídy 9, představuje změnu ochranné známky, která je v rozporu se zákazem stanoveným v článku 48 nařízení č. 207/2009. V tomto ustanovení se uvádí, že v zapsané ochranné známce nelze během doby platnosti zápisu ani při jeho obnovení provádět změny.

77. Přestože Tribunál uvádí opak⁴², Nissan tvrdí, že článek 48 se netýká pouze označení, které je základem ochranné známky, neboť zaprvé toto ustanovení neobsahuje slovo „označení“ a zadruhé ochranná známka Společenství je právem, jehož předmětem je údaj o obchodním původu konkrétních výrobků či služeb.

78. OHIM odpovídá v tom smyslu, že výklad článku 48, který navrhuje Nissan, je v rozporu se zněním odstavce 3 tohoto článku. Výklad podaný Tribunálem dotvrzují kromě toho i ustanovení čl. 43 odst. 1 a 2 nařízení č. 207/2009, jež majiteli ochranné známky umožňují omezit, tj. změnit seznam výrobků a služeb. Podle názoru OHIM Tribunál správně prohlásil, že ze zápisu žádosti o úplné obnovení, která je podána ve stanovené lhůtě, avšak pouze pro některé z výrobků a služeb, na něž se tento zápis vztahoval během předchozí doby platnosti, musí být nutně vyvozen závěr, že zmíněný majitel nemá zájem na tom, aby zbývající výrobky a služby byly chráněny ochrannou známkou i po ukončení stávající doby její platnosti.

2. Analýza důvodu kasačního opravného prostředku

79. Přestože se nemohu zcela ztotožnit se závěrečnou částí námítky, kterou vznesl OHIM v souvislosti s druhým důvodem kasačního opravného prostředku, ve způsobu chápání článku 48 nařízení č. 207/2009 se s OHIM shodují. Zákaz provádět změny ochranné známky během doby její platnosti se týká jak samotného označení, tak i seznamu zboží a služeb⁴³. Odstavec 2 zmíněného ustanovení uvádí pouze to, že lze změnit „jméno a adresu majitele“ ochranné známky, pokud je tato známka obsahuje. Tyto dva údaje mohou být změněny za předpokladu, že se tato změna „nedotkne podstatným způsobem totožnosti známky tak, jak byla původně zapsána“.

41 — Bod 2 kasačního opravného prostředku.

42 — Bod 48 napadeného rozsudku.

43 — Bender, A., „Eintragung und Verlängerung einer Gemeinschaftsmarke“, in Fezer, K.-H., *Handbuch der Markenpraxis, Band I – Markenverfahrensrecht*, vyd. C. H. Beck, Mnichov, 2007, s. 651.

80. Problémy, které vyvstávají v souvislosti s článkem 48 nařízení č. 207/2009, nesouvisí s problémy vyplývajícími z činnosti správních orgánů při zápisu obnovených ochranných známek. Obdobně jako výsledek částečné obnovy provedené podle článku 47 (například v případě zjevně opožděného podání „druhé“ žádosti) nemusí být v rozporu s čl. 48 odst. 2 nařízení č. 207/2009 v tom smyslu, že nepředstavuje zakázanou „změnu“ ochranné známky, stejně tak nemusí být v rozporu s článkem 48 ani okolnost, že OHIM v projednávané věci nesprávně vyložil článek 47 a provedl pouze omezenou obnovu.

81. Zákaz provádění změn ochranné známky, který je stanoven v článku 48 nařízení č. 207/2009, nebrání tomu, aby při obnově ochranné známky mohla být působnost ochrany zúžena pouze na některé třídy výrobků či služeb, a aby se tedy již netýkala všech tříd, které až dosud této ochrany požívaly. Zmíněné ustanovení odkazuje pouze na změny označení, které lze provádět v mezích stanovených tímto ustanovením a pod podmínkou, že nebude dotčena jejich rozlišovací způsobilost⁴⁴. Kromě toho by bylo nelogické použít odstavce 2 na výrobky a služby, neboť, znovu opakují, se týká výlučně změn jména a adresy, které ochranná známka původně obsahovala.

82. Pro případ, že by byl první důvod kasačního opravného prostředku zamítnut, mám za to, že druhý důvod nemůže obstát a musí být proto zamítnut.

VI – Následky zrušení napadeného rozsudku

83. Důsledkem přijetí prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být zrušení napadeného rozsudku v rozsahu, v němž potvrdil rozhodnutí o nepřijetí žádosti o částečnou obnovu, kterou podala společnost Nissan.

84. Z logiky věci vyplývá, že by mělo být zrušeno také rozhodnutí prvního odvolacího senátu. Argumenty, které v něm byly uvedeny, vycházejí nicméně z předpokladu, že okolnost, že v původní žádosti o obnovu podané společností Nissan nebyly uvedeny výrobky a služby třídy 9, je považována za vzdání se, a proto se domnívám, že úvahy uvedené v bodech 25 až 30 napadeného rozsudku jsou správné, což znamená, že jsou nadále v plném rozsahu platné a mohou odůvodnit zrušení rozhodnutí, které napadla Nissan před Tribunálem. Mohl by se jimi řídit i senát Soudního dvora projednávající tento kasační opravný prostředek a případně je upravit ve smyslu, jakým sám chápe projednávaný spor.

85. A konečně, v řízení o kasačním opravném prostředku podaném proti napadenému rozsudku je Soudní dvůr povinen rozhodnout také o nákladech řízení v prvním stupni. Podle čl. 137 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora ve spojení s čl. 184 odst. 2 téhož jednacího řádu je namístež uložit OHIM náhradu nákladů řízení v prvním stupni i nákladů řízení o kasačním opravném prostředku, vzhledem k tomu, že jeho návrhová žádání byla zamítnuta a navrhovatelka v projednávané věci uložení náhrady nákladů požadovala.

VII – Závěry

86. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby:

- 1) zrušil rozsudek Tribunálu ze dne 4. března 2015 ve věci T-572/12, Nissan Jidosha KK v. OHIM;
- 2) zrušil rozhodnutí prvního odvolacího senátu Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) ze dne 6. září 2012 ve věci R 2469/2011-1;

⁴⁴ — Tamtéž; viz rovněž Geroulakos, P., „Título V: Vigencia, renovación y modificación de la marca comunitaria – Artículo 48“, in Casado Cerverío, A./Llobregat Hurtado, M.-L., *Comentarios a los reglamentos sobre la marca comunitaria*, vyd. La Ley, 2. vyd., Madrid, 2000, s. 442.

- 3) uložil Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) náhradu nákladů řízení v obou stupních.